

Kauza paní J. S.

Neumím si představit, jak bychom zdravotně dopadly, nebýt paní ing. Bláhové!

Milí zoufalí nemocní. Připojujeme se k síti již uzdravených a chceme tak naším příběhem vlít naději vám všem, kterým lékaři neuměli pomoci.

Toto je příběh Helenky (63) a Jitky (56).

V lednu 2019 jsme si s Helenkou popřály pevné zdraví a začaly se dívat věci! Chudák Helenka, začala mít bolesti břicha po každém jídle. Tlak v levém podžebří sílil, oblast žaludku byla vzdušná. Usoudila jsem, že její stav je jen důsledek vánočního a silvestrovského hodování. Nikdy jsem nezažila člověka, který by to tolik říhal a trpěl plynatostí. To mne přimělo k tomu, že jsem se zaměřila na játra-slinivku-žlučník. Studuji byliny a homeopatii více než 25 let, tak jsem byla v naprostém klidu, s myšlenkou, že to zvládneme bylinami. Ale v pohodě to nebylo. Sebelepší dietní strava nepomohla, byliny možná trochu ulevily od bolesti, ale neodstranily příčinu. Homeopatie pomohla uvolnit z břicha všechny nahromaděný vzduch, ale stále se neřešil původ bolesti. Helenka ztratila zdravou barvu v obličeji, tvář byla průsvitná a rty značně bílé. Bylo evidentní, že trpí podvýživou, a její slezina je silně oslabená (bílé rty). Břicho již bolelo stále, ať na lačno nebo po jídle.

Uplynuly dva měsíce a Helenka se rozhodla, že půjde k lékaři. Dopředu jsem věděla, že tam se pravdy a pomoci nedobere, ale asi si tím potřebovala projít. Nic jsem jí nevymlouvala a usilovně pátrala na netu. Hledala jsem smysluplnou informaci, které bych se mohla chytit. Mezi tím Helenka slavnostně nepochodovala k praktické lékařce, která hned konstatovala, že nemá očkování proti tetanu. No, to pak nějak naštěstí zamluvily...paní doktorka důležitě prohmatala břicho a napsala Helence doporučení na sono, že se tam prý má objednat. Helence bylo po prohmatání břicha zle, a tak jsem sama volala na pracoviště sono. Arogantní sestra mi ihned sdělila, že objednávají za dva měsíce. Oněměla jsem úžasem a nesměle špitla „A co když Helenka do té doby umře?“. Teď zase oněměla sestra a pak raději objednala Helenku za měsíc.

Druhý den jsem vytáhla Helenku na výlet, aby přišla na jiné myšlenky. Daly jsme si ve městě kávičku, sedly do auta a Helce začalo být opět zle. Tak jsem se namíchla a na kruhovém objezdu jsem odbočila vpravo, přímo do nemocnice. Bylo mi jasné, že nám nepomohou, ale chtěla jsem si být jistá, že nedochází k něčemu, co by bylo přímo život ohrožující (krvácení, slepák, atd.). Na ambulanci interny nebyla v čekárně ani noha. Helenku prohmatala příjemná paní doktorka. Řekla, že se jí nelíbí levá ledvina, ani slepé střevo, a poslala nás na chirurgii. Tam byla čekárna plná lidí. Seděly jsme tam pět hodin!!! Pak se Helenka dočkala opětovného prohmatání břicha a odběru krve, který potvrdil, že není v ohrožení života. Jaký byl závěr pětihodinového zírání na nástěnku o tom strašném cholesterolu? Helenka se dozvěděla, že si má dojít k praktické lékařce, aby jí napsala doporučení na sono břicha!!! To mi připomnělo film s Vlastou Burianem „U pokladny stál“, jak chtěl od pojišťovny zuby, a dostal bahno. No, říkám otevřeně, cítila jsem se provinile, že jsem Helenku do té nemocnice odtáhla, ale alespoň jsme věděly, že hned neumře.

Uplynul měsíc a Helenka vypadala jako přízrak. Tvůrci filmového hororu Vřískot by zajásali. Přišel den D a Helenka jela na vytoužené sono. Věděla jsem, že tam nic nenajdou, ale já mezitím našla tu informaci, kterou jsem na netu hledala. Ano, ano, sono břicha bylo negativní. Helenka dostala doporučení, ať se objedná na gastrokopii. Tentokrát byla objednána „již“ za tři týdny! Já mezitím pracovala s mou domněnkou. Co jsem našla? Konstruktivní síla vesmíru mi pomohla. Z ničeho nic na mě začaly na netu vyskakovat reklamy na bylinné přípravky proti parazitům. Reklamy se usilovně

zjevovaly, i když jsem před tím nikdy na podobný výrobek neklikla. Že by měla Helenka parazity??? Dávalo mi to smysl! Vzhledem k tomu, že se zajímám o byliny tolik let, bylo mi jasné, že podobné výrobky z reklam nemohou fungovat. Hledala jsem ve dne v noci, bledá tvář Helenky mi dodávala veškerou sílu. Našla jsem někde článek o parazitech, jehož autorem byla paní ing. Hana Bláhová, a vše mi začalo do sebe perfektně zapadat. Nedbajíc na objednanou gastrokopii jsem začala hledat osobu, která parazity z Helenky vyžene. V té době mi připadalo zbytečné jet do Brna k paní Bláhové, když je v Praze několik klinik, které se touto problematikou zabývají. Hledala jsem, četla recenze, prohlížela honosné webové stránky klinik. Můj selský rozum mi našeptával, že všechny systémy zmíněných klinik jsou jen dobrý kšeft a že do Brna skutečně musíme jet.

Čas plynul a přišel den D. Helenka vyrazila s nadějí v očích na gastrokopii. Bylo mi jí líto, protože jsem tušila, jak to dopadne. Ano, gastrokopie byla opět negativní. Lékař napsal Helence doporučení na kolonoskopii.

Zavolala jsem do Brna paní ing. Bláhové, aniž bych cokoli Helence řekla. Popsala jsem problém, paní Bláhová řekla: “no to je jasné”. Mě to bylo také jasné, že musíme do Brna a tak jsem nás obě objednala. I sebe, i když jsem se považovala za ukrutně zdravou! Měla jsem sice pod kůží tvrdé bulky jako korálky mnoho let a ty korálky se množily, občas mě páliho v hlavě a poslední měsíc jsem měla problém s malou násobilkou, ale necítila jsem v tom problém. Když jsem si v roce 2006 objevila první korálek, usoudila jsem, že mám rakovinu a rok se trápila. Pak jsem si vysvětlila, že rakovinu nemám a tak jí nemám. To jen tak na okraj. Prostě jsem si řekla, když už jedeme do toho Brna, tak se nechám také proklepnout.

“Již” za dva týdny přišel den D a Helenka prodělala neskutečně bolestivou kolonoskopii. Když jsem slyšela, jak probíhalo vyšetření...bože, nežijeme snad v 21. století??? Nemluvím jen o bolesti, jakou pacient musí zažít, ale i o riziku poškození střeva touto brutální metodou. Nic jiného jsem nečekala, než že střevo je též v pořádku.

Přijely jsme domů, postavily kávičku na stůl a já Helence oznámila, že má parazity a v červnu jedeme do Brna k paní Bláhové. Chudák bledá byla tak zdrcená, že jí břicho bolí stále a příčinu bolesti nezná, že nakonec s návštěvou Brna trpně souhlasila. Není pro pacienta nic horšího, než nevědět diagnózu. Když neznám příčinu bolesti, tak nevím, jak dlouho budu trpět, a to je zničující pocit.

Uplynulo 9 týdnů od první návštěvy Helenky u lékaře. Helenka svírala v ruce tři papíry ze tří vyšetření, s potvrzením, že je zdravá. Již jsem měla celé lékařské péče plné zuby a vysvětlila té bledé ztrápené osůbce mou vizi, jak to bude pokračovat dál. Tedy, když nyní půjde opět k praktické lékařce a ukáže jí výsledky vyšetření, ta jí obratem pošle na psychiatrii, protože usoudí, že jí bolí břicho z nervů (psychosomatické onemocnění). A basta, případ bude uzavřen, Helenka bude blázen, úřad jí odebere i řidičák. Budoucnost jsem vykreslila tak černě, že Helenku zcela opustila chuť na další návštěvu praktického lékaře.

Běhat 9 týdnů s bolestí břicha, to je na pováženou. Pacient v Systému má tak několik možností : a) pomoci si sám, b) spontánně se uzdravit c) zemřít. My jsme zvolily za a), poslaly Systém do někam a odjely do Brna za paní Bláhovou.

Nikdy nezapomenu na naši první návštěvu! Byl konec června, jely jsme k dálnici po cestě číslo 111, číslo popisné našeho hotelu bylo 111 a v noci, při jednom letmém pohledu na mobil, byl čas 1:11. Říkala jsem si, je to na dobré cestě.

Ráno jsme vešly k paní Bláhové. Hned se pustila do diagnostikování Helenky. A hle...už se to sypalo ven....borreliosa, TASEMNICE kočičí a další tři potvory, které si již nepamatují. To byla voda na mé

